

ΤΑ ΤΟΥ ΚΙΤΙΟΥ ΚΑΙ ΙΔΑΛΙΟΥ.

ΒΑΑΛΜΕΛΕΚ.

1) Ἡρακλῆς, τῆ λεοντῆ περιβεβλημένος, μαχόμενος πρὸς τὰ δεξιὰ ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατῶν τὸ τόξον, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ ρόπαλον.

*Οπ. Ὁ αὐτὸς τύπος πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπεράνω φοινικικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως γράμματα ἐν ἐγκοίλῳ τετραγώνῳ περιπεπραγμένα ὑπὸ σφαιριδίων ἐπιπεπραγμένον ἐπὶ στατῆρος τοῦ Ἰδαλίου. Ἀργυροῦν.

2) *Εμπ. Ὁ αὐτὸς τύπος.

*Οπ. Ὁ αὐτὸς τύπος καὶ τὸ αὐτὸ τετράγωνον ἔμπροσθεν τοῦ Ἡρακλέους κεφαλῆ κριοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπεράνω φοινικικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως γράμματα. Ἀργυροῦν.

3) *Εμπ. Ἡρακλῆς ὡς ἀνωτέρω.

*Οπ. Λέων, πρὸς τὰ δεξιὰ, καταβιθρώτων δορκάδα ὑπεράνω φοινικικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως γράμματα τὸ ὅλον ἐν ἐγκοίλῳ τετραγώνῳ περιπεπραγμένῳ ὑπὸ σφαιριδίων. Ἀργυροῦν.

ΑΖΒΑΑΛ.

4) *Εμπ. Ἡρακλῆς ὡς ἀνωτέρω, ἀλλὰ ρυθμοῦ μεταγενετέρου.

*Οπ. Ὁ αὐτὸς τύπος καὶ τὸ αὐτὸ τετράγωνον ὑπεράνω φοινικικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως γράμματα. Ἀργυροῦν.

5) *Εμπ. Τοξότης γονυπετής, πρὸς τὰ ἀριστερά, κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν βέλος ἔμπροσθεν αὐτοῦ τόξον. Μεταξὺ τῶν ποδῶν αὐτοῦ: σα. = Σα. Κύκλῳ φοινικικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως γράμματα φέρει κάλυμμα κεφαλῆς ὅμοιον πέλῳ καὶ πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν γωρυτόν.

*Οπ. Λέων πτερωτός, πρὸς τὰ ἀριστερά, τὸ στόμα χαίτων, ἐν δλίγον κανονικῷ τετραγώνῳ περιπεπραγμένῳ ὑπὸ σφαιριδίων. Ἀργυροῦν.

Ἰποτίθεται ἐκ τοῦ κυπριακοῦ χαρακτῆρος (σα) ἦτι ἐκόπη ἐν Σαλαμίῳ.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΥ.

6) *Εμπ. Παλλὰς ὀρθία, ἀνωπός, ὄρωσα πρὸς τὰ ἀριστερά, ἡμιφεισμένη διπλοῦν ἀττικῶν χιτῶνα, ἔχουσα τοὺς ὤμους καὶ τὸ στῆθος περιβεβλημένους ὑπὸ τῆς αἰγίδος, ἐρειδομένη πρὸς τὰ ἀριστερά ἐπὶ δόρατος καὶ φέρουσα τὴν ἀσπίδα πρὸς τὸν ὑψωμένον ἀριστερὸν βραχίονα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς ἀττικὸν κράνος μετὰ λόφου ἔμπροσθεν τὸ σύμβολον $\frac{\square}{\text{—}}$ ἐν κύκλῳ σφαιριδίων.

*Οπ. Ἐν ἐγκοίλῳ βαθεῖ τετραγώνῳ Ἡρακλῆς γενειάτης, τοὺς ὤμους κεκαλυμμένους τῆ λεοντῆ, μαχόμενος πρὸς τὰ δεξιὰ, κρατῶν τὸ τόξον εἰς τὴν ἀριστερὰν καὶ τὸ ρόπαλον εἰς τὴν δεξιάν. ἔμπροσθεν φοινικιστί: «βασιλέως Δημονίκου Κιτι(έως)». Ἀργυροῦν.

7) *Εμπ. Ἡρακλῆς ὀρθιος, ἀνωπός, στρέφων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιὰ, πνίγων διὰ τῶν βραχιόνων τὸν λέοντα τῆς Νεμεάς. δεξιὰ τὸ σύμβολον $\frac{\square}{\text{—}}$, ἀριστερά: φα. μο. νι. = Δαμονί(χω).

*Οπ. Παλλὰς καθήμενη ἐπὶ πρῶρας νεώς πρὸς τὰ ἀριστερά, κρατούσα εἰς τὴν δεξιάν ἄφλαστρον. Φέρει κρηνητικὸν κράνος μετὰ λόφου ἔμπροσθεν: πα. σι. = βασι(λέως). Ἀργυροῦν.

Ὁ Δημονίκος οὕτως φαίνεται ὅτι ἔστιν ὁ υἱὸς τοῦ Ἰππονόου, πρὸς δὲ ὁ Ἰσοκράτης ἔγραψε τὸν πρὸς Δημονίκον λόγον του. Ἦτο δὲ πιθανῶς θετὸς υἱὸς Εὐαγόρου τοῦ Α', καὶ ἐν τῷ Νικοκλῆς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐβασίλευεν ἐν Σαλαμίῳ, ὁ Δημονίκος φαίνεται ὅτι ἐβασίλευεν ἐν Κιτίῳ, ὅπερ Εὐαγόρας ὁ Α' μετ' ἄλλων εἶχε κατακτήσει· ἰδὲ καὶ Νικοκλῆς ἀνωτέρω ἐν τοῖς νομίμασι τῆς Σαλαμίως.

ΒΑΑΛΡΑΜ ΠΑΤΡΟΣ ΜΙΛΚΙΑΘΩΝΟΣ.

8) *Εμπ. Ἡρακλῆς μαχόμενος πρὸς τὰ δεξιὰ, διὰ τῆς δεξιᾶς ρόπαλον ἐγείρων, τὴν δ' ἀριστερὰν ἔχων προτεταμένην.

*Οπ. «Βααλράμ» ἐν φοινικικοῖς γράμμασι, πρὸς τὰ δεξιὰ λέων καταβίλων ἔλαφον.

ΜΙΛΚΙΑΘΩΝΟΣ.

9) *Εμπ. Ἡρακλῆς τῆ λεοντῆ περιβεβλημένος, μαχόμενος πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατῶν δόρυ, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ρόπαλον. Ἐν τῷ πεδίῳ ἔμπροσθεν αὐτοῦ πιθανῶς τίχρα περσική.

*Οπ. Λέων καταβιθρώτων δορκάδα. Ἐν τῷ ποδίῳ πρὸς τὰ ἀριστερά ρόπαλον ὑπεράνω ἐπιγραφῆ φοινικική. Ἀργυροῦν.

10) *Εμπ. Ἡρακλῆς, ἀριστερὰ φοινικικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως τούτου γράμματα τὸ ὅλον ἐν κύκλῳ ἐκ σφαιριδίων.

*Οπ. Κεφαλὴ Ἀφροδίτης, πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἡμιφεισμένη, φέρουσα περιδέριον καὶ ἐνώτια, ἔτι καὶ κάλαθον ὀδοντωτόν· τὸ ὅλον ἐν κύκλῳ ἐκ σφαιριδίων. Χαλκοῦν.

ΠΥΜΑΤΟΥ.

11) *Εμπ. Ἡρακλῆς γενειάτης μετὰ λεοντῆς καλυπτύσης τὴν κεφαλὴν του.

*Οπ. ὁ αὐτὸς τύπος ἐν τῷ αὐτῷ βηθουλῷ τετραγώνῳ περιπεπραγμένῳ ἐκ γραμμῶν σφαιριδίων ὑποκάτω φοινικικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως τούτου γράμματα. Ἀργυροῦν.

ΓΡΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΔΑΛΙΟΥ.

12) *Εμπ. Ἡ αὐτὴ σφίγξ, πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐπὶ ρόδακος κύκλῳ: πα. κα. ρα. = ΒΑ(σιλέΦος) Γρξ.

*Οπ. Ἄνθος λωτοῦ μεταξὺ φύλλων κισσοῦ καὶ ἀστραγάλου· τὸ ὅλον ἐν κύκλῳ σφαιριδίων. Ἀργυροῦν.

Γρὰς βασιλέως εὑρίσκεται ἐν ταῖς ἐν ἐγχωρίῳ κυπριακῇ γραφῇ ἐπιγραφαῖς τοῦ Ἰδαλίου.

ΣΤΑΣΙΚΥΠΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΔΑΛΙΟΥ.

13) Ἔτερον ὅμοιον πρὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Σφιγγός: σα = Σα Σ(τασί-κυπρος); Ἀργυροῦν.

14) *Εμπ. Ἔτερον ὅμοιον πρὸς τὰ δεξιὰ: ε. ια λι = Ἡδαλι[έΦων]1

ΑΒΕΒΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΔΑΛΙΟΥ.

15) *Εμπ. Σφίγξ ὀκλάζουσα, πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐγείρουσα τὸν ἀριστερὸν πόδα. Ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς τὰ ἀριστερὰ σφαιριδίων ἐντὸς κύκλου ἐκ σφαιριδίων.

*Οπ. Ἐγκοίλον τετραγώνον. Ἀργυροῦν.

16) *Εμπ. Ὁ αὐτὸς τύπος. Ἡ σφίγξ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλικοειδὲς κόσμημα καὶ ἴσως πτερόν· κύκλῳ: πα. λο. λι· ὑποκάτω καὶ ἔμπροσθεν ἀνώθεμιον.

*Οπ. Ἐγκοίλον τετραγώνον ἀκανόνιστον Ἀργυροῦν.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

XIX.

Ἐν τούτοις ὁ Ἐδμόνδος εἶχε λάβει ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίαν τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ὑβελίνης μυστικόν καὶ τὸ καθῆκον αὐτοῦ ὡς προστάτου. Ἄμα τῇ πρωίᾳ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι μεταβαίνει πρὸς θήραν, ἀπῆλθεν εἰς τὰς πεδιάδας, ὡς ἐχρυσίζον ὠραῖαι σεπτεμβριαναὶ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, καὶ, ὡς βεβαίως ἠννοήθη, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῆς κατοικίας τῶν Πρεζάνς, ὅπως, τούλχιςτον, τὸ ἐξωτερικὸν ἰδῆ αὐτῆς.

Ἐνῶ περιεπάτει ἀνά τὰς ὁδοὺς, συνοδευόμενος ὑπὸ γεγηρακὸτος κυνός, παιδικοῦ αὐτοῦ φίλου, ἡ κυρία Ρουβερὰι εἶχεν ὀδηγήσει τὴν Ὑβελίνην εἰς τὴν μικρὰν αὐτῆς αἴθουσαν.

Ἡ αἴθουσα ἐκεῖνη δὲν εἶχε σχεδὸν μεταβληθῆ ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Ριχάρδος, πρὸ δέκα ἔξ ἐτῶν, ἔλαβε κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως, ἧτις ἐστέρει αὐτὸν τῆς θυγατρὸς του. Εἶχον ἀνανεώσει τὸ καλύπτρον τὰς ἔδρας ὑφασμα καὶ ἀλλάξει τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων. Ἡ κ. Ρουβερὰι, δὲν εἶχε γηράσει πλείοτερον τῶν ἐπίπλων αὐτῆς, διότι ἡ μεγάλη ἀδράνεια αὐτῆς καὶ ἀπάθεια

1) Τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως τούτου ἀναφέρεται καὶ ἐν τῇ διγλώσσῳ ἐκεῖνη ἐπιγραφῇ γεγραμμένη ἐν τῇ ἐγχωρίῳ κυπριακῇ γραφῇ τῇ εὑρεθείσῃ ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Λουούνης.

προεφύλαξαν αὐτὴν κατὰ τῶν ρυτίδων. Μόνον αἱ διόπτραι αὐτῆς, ἅς ἠναγκάσθη νὰ μεταλλάξῃ ἀντὶ ἰσχυροτέρων, ἐμαρτύρουν τὴν παρέλευσιν τῶν ἐτῶν.

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, εἶπεν εἰς τὴν Ὑβελίνην, ἥτις περιεπάτει ἐν τῇ αἰθούσῃ, τακτοποιοῦσα τὰ τυχόν μὴ εὐρισκόμενα ἐν τῇ θέσει αὐτῶν ἀντικείμενα, ἀθήσῃ ἐδῶ ὀλίγον, ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ πραγμάτων σπουδαιοτάτων.

Ἡ Ὑβελίνη ὠσφράνθη τὸν κίνδυνον καὶ ἐνδομύχως ἔτεινε τὸ οὖς ὡς νεαρός ἵππος.

— Μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ γείνης δέκα ὀκτῶ ἐτῶν, εἶπεν ἡ κ. Ρουβεραιὶ μὲ ὕφος σοβαρὸν. Μολονότι εἶσαι νεωτάτη ἀκόμη, ἐν τούτοις ἔφθασες εἰς ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν νυμφεύουν οἱ γονεῖς τὰς θυγατέρας των καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σὲ ἰδῶ ἀποκατεστημένην πρὶν ἀποθάνω.

Καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτῆς ἡ γυνὴ αὕτη ὠμίλει περὶ τοῦ προσεχοῦς θανάτου τῆς καὶ ὅμως πάντοτε εἶχεν ἄριστα τὴν ὑγίαν. Δὲν ἦτο δυσειδαίμων, μολονότι ἐφοβεῖτο τὴν παρασκευὴν.

— Ἐσκέφθη καλῶς, ἐξηκολούθησεν ἀπαντῶσα εἰς τὸ ὠραῖον καὶ μελαγχολικὸν βλέμμα, ὅπερ ἡ Ὑβελίνη προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς, ἐξέλεξα δὲ ἤδη πρόσωπον τὸ ὁποῖον νομίζω ὅτι ἐκπληροῖ πᾶσαν ἡμῶν εὐχὴν.

— Ἐξελέξατε πρόσωπον . . . ὡς σύζυγόν μου; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις μετὰ σοβαρότητος, ἡ ὁποία ἀνησυχῆσέ πως τὴν προμήτορα.

— Ναί . . . ἐν τῇ ἐκλογῇ μου τὰ πάντα ὑπάρχουσιν. Ὄνομα ὠραῖον καὶ εὐγενές, περιουσία ἀνάλογος πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν θὰ ἔγῃς, τὸ πρόσωπον εἶναι εὐχάριστον καὶ ἐπὶ πλέον τὰ κτήματά μου κείνται πλησίον, τοῦτο δὲ θὰ μὲ ἐπιτρέπῃ νὰ σὲ βλέπω καθ' ἐκάστην.

— Μήπως εἶναι ὁ κ. δὲ Βαρκοῦρ; ἠρώτησεν ἡ Ὑβελίνη.

Ἡ γαλήνη αὐτῆς ἦτο τόσο δυσανέλογος πρὸς ὅ,τι ἡ συνήθεια ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν νεανίδων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅταν ὁμιλῇ τις αὐταῖς περὶ γάμου, ὥστε ἡ κ. Ρουβεραιὶ ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ἐνῶ συνάμα ὠργίσθη.

— Καὶ ἐάν ἦτο τάχα ὁ κ. δὲ Βαρκοῦρ; ἀπήντησε μετὰ πικρίας.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ὑβελίνη ἐσιώπα, ἡ κ. Ρουβεραιὶ ἐπανέλαβε τοὺς ἐπαίνους ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου αὐτῆς.

— Δὲν ἀπαντᾷς τίποτε; ἀνέκραξεν ἐν τέλει ἐν στενοχωρίᾳ διότι ἔβλεπε παρατεινομένην τὴν σιγὴν ταύτην, ἥτις κατ' ἀρχὰς μὲν προέειδε σεβασμὸν, ἐν τέλει ὅμως κατήντησε νὰ τὴν ἀνησυχῇ.

— Σὰς ἀκούω, γιὰ γιᾶ, ἀπήντησεν ἡ πονηρὰ νεᾶνις.

— Σοὶ ἀρέσει;

Ἡ Ὑβελίνη ὕψωσε τοὺς κυανοῦς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν κ. Ρουβεραιὶ καὶ ἀπήντησεν ἡσύχως.

— Ὁχι, γιὰ γιᾶ.

— Πῶς ὄχι; Καὶ διατί μὲ ἀφῆσες νὰ ὁμιλῶ τόση ὥρα, νὰ ἀναπτύσω τὰ προτερήματά μου, νὰ . . . Τί σημαίνουν αὐτά;

— Γιὰ γιᾶκα μου, ὁ κ. Βαρκοῦρ δὲν μοὶ ἀρέσκει, ἔθεώρησα ὅμως καθήκόν μου ν' ἀκούσω ὅ,τι εἴχετε νὰ μὲ εἰπῆτε περὶ αὐτοῦ, νομίζουσα ὅτι πιθανὸν ν' ἀκούσω τι τὸ ὁποῖον νὰ ἐπιδράσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ. Τίποτε ὅμως δὲν μοὶ ἐπήρεσεν.

— Πῶς, δὲν ἐννοῶ, κόρη μου. Τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ δὲν σοὶ ἀρέσκει τοῦ κ. Βαρκοῦρ;

— Τίποτε, γιὰ γιᾶ, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀρέσει.

Ἡ κ. Ρουβεραιὶ παρετήρησε τὴν ἐγγόνην αὐτῆς μετὰ προσοχῆς, διότι τοιαύτη ἀπάντησις ἦν ὅλων νέον τι δι' αὐτήν. Καὶ ἀπὸ πότε λοιπὸν ἔμαθεν ἡ Ὑβελίνη νὰ κρίνῃ οὕτω τοὺς νυμφοθήρας;

— Ἐπιθυμοῦμαι λοιπὸν διὰ σύζυγον κανένα ἥρωα, κανένα ἱππότην τῆς ἐποχῆς τῶν σταυροφοριῶν; ἠρώτησεν ὑπομειδιῶσα. Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶσαι ρωμαντικὴ!

— Δὲν εἶμαι ρωμαντικὴ, γιὰ γιᾶ, ἀπήντησεν ἡ Ὑβελίνη,

ἀλλ' αὐτὸς ὁ κ. Βαρκοῦρ δὲν ἔχει κανέν προτέρημα τὸ ὁποῖον νὰ ἠδύνατο νὰ ἐπισύρῃ πρὸς αὐτὸν τὴν προσοχὴν μου εἰς τρόπον κολακευτικόν.

— Εἶναι εὐμορφουσιτικός . . . ἐπέμεινε λέγουσα ἡ προμήτωρ.

— Ὁμοιάζει σὰν κοῦκλα μὲ σάρκα καὶ ὀστά, εἶπεν ἀποτόμως ἡ Ὑβελίνη στενοχωρηθεῖσα, αἰωνίως κοκκινίζει . . . Καὶ νὰ σὰς 'πῶ τὰ πράγματα καθαρὰ, εἰς νέος ὁ ὁποῖος ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, ποῦ ἔχει τὸ ἡμερονύκτιον, κοκκινίζει, εἶναι ὅλως διόλου γελοῖος καὶ ποτέ δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ ἀγαπήσω ἕνα γελοῖον!

— Οἱ γάμοι δὲν γίνονται μόνον χάριν τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων, εἶπεν ἡ κ. Ρουβεραιὶ μὲ ὕφος ὀργίλον, ὁ κ. δὲ Βαρκοῦρ ἔχει ἀρετὰς σταθερωτέρας.

— Τὴν συνδιάλεξίν του; διέκοψεν ἡ Ὑβελίνη, οὐδένα κρατοῦσα σεβασμὸν, εἶναι κουτὸς εἰς κύβον.

— Νὰ σὲ 'πῶ, κόρη μου, εἶπεν ἡ κ. Ρουβεραιὶ ἐν παροξυσμῷ ὀργῆς, δὲν ἐννοῶ τί σ' ἐπίασε σήμερον. Μοὶ ὁμιλεῖς μ' ἐν ὕφος . . .

— Γιὰ γιᾶ, ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, καταστᾶσα πορφυρὰ ἐξ ὀργῆς, δὲν σὰς ἀναγνωρίζω πλέον! Εἰσθε καλὴ καὶ πολὺ συγκαταβατικὴ, δι' αὐτὸ θέλετε νὰ μὲ ὑπανδρεύσετε μ' ἕνα βλάκα! Δὲν τὸν παρετήρησατε λοιπὸν καλῶς;

Ἡ ἐπακολουθήσασα σκηνὴ ὑπῆρξε λίαν ἀπότομος. Ἡ κ. Ρουβεραιὶ, ἡ ὁποία οὐδέποτε ὠργίζετο, ἐκέκτητο ὅμως ἐπιτελεῖον ὀλόκληρον λέξεων καυστικῶν, ὡς δίστομος μάχαιρα, καὶ τῶν ὁποίων ἡ πληγὴ κατελίμπανε πάντοτε ἔχνη ἀνεξάλειπτα. Ἡ Ὑβελίνη, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας μαμμόθρεπτον οὔσα, εἰθισμένη εἰς ἐγωισμὸν, πρώτην ταύτην φοράν ἔβλεπεν ἑαυτὴν ὑποβαλλομένην εἰς καταναγκασμὸν. Παραγνωρίζουσα τὴν πραγματικὴν ἀγάπην τῆς προμήτορος αὐτῆς καὶ μόνον τὸν νῦν δεσποτισμὸν αὐτῆς βλέπουσα, κατεζανέστη καὶ ὑπῆρξε πράγματι ἀγνώμων.

Μετὰ τινὰς ἀποτόμους ἀπαντήσεις ἀμφοτέρωθεν, ἡ κ. Ρουβεραιὶ ἠγέρθη.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε, δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ ὑπανδρευθῆς τὸν κ. δὲ Βαρκοῦρ, ἐάν τόσο πολὺ σοὶ φαίνεται ἀηδής· νομίζω ὅμως ὅτι ἡ δεκαοκταετής μου ἀγάπη πρὸς σέ, παρεκτός τῶν ὅσα ὀφείλεις εἰς τὴν προμήτορά σου, κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀπῆται, ὡς ἀνταμοιβήν, ὀλίγον μεγαλειτέραν ὑποταγήν.

— Σὰς σέβομαι, γιὰ γιᾶ, καὶ σὰς ἀγαπῶ, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις, οὐδέποτε ὅμως ἐφρόνουσεν ὅτι τὰ δέκα καὶ ὀκτῶ ἔτη τῶν μητρικῶν ὤμων φροντίδων ἠδύνατο νὰ βαρύνωσιν εἰς σχέδια σχετιζόμενα πρὸς ὅλον τὸν βίον μου. Ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ σύζυγος τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μοὶ προορίζει, θέλω νὰ τὸν ἐκτιμῶ καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶ, ὡς ὁ πατήρ μου ἠγάπα τὴν μητέρα μου, καὶ οὐχὶ νὰ θεωρῶ αὐτὸν ὡς μίαν κοῦκλαν καὶ ὡς τὸ φόβητρον διὰ τὰ μικρὰ πτηνά.

— Εἶσαι τρελλή! εἶπε σοβαρῶς ἡ κ. Ρουβεραιὶ. Πήγαινε εἰς τὴν κάμαρά σου καὶ νὰ μὴ ἐξέλθῃς παρὰ μόνον διὰ νὰ μὲ ζήτησῃς συγγνώμην.

Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐξῆλθεν ὅλως τεταραγμένη παρὰ τὴν φαινομενικὴν αὐτῆς γαλήνην, διερωτωμένη πῶθεν προήρχετο ἡ ἀκατανόητος αὕτη ἀντίστασις τῆς ἐγγόνης αὐτῆς καὶ λίαν ἀπέχουσα ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποβῆσθαι ὅτι ὅλη ἡ ἀγανάκτησις αὕτη προήρχετο ἐκ νέου ἔρωτος, μολὲς τῇ προτεραίᾳ γεννηθέντος καὶ ἐπιδράσαντος ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς νεάνιδος.

Ἡ Ὑβελίνη δὲν ἦτο ποσῶς διατεθειμένη ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Τὰς παρειὰς ἔχουσα κατερύθρους καὶ τὸ αἷμα κοχλάζον, εἶχεν ἀνάγκην περιπάτου καὶ καθαροῦ ἀέρος διὰ νὰ καθησυχασθῇ. Διήλθε λοιπὸν τὴν αὐλὴν καὶ ἔδραμεν εἰς τὸν κήπον, ἐνθα ἡ σκιὰ καὶ ἡ δρόσος ἀπέδωκαν αὐτῇ ὀλίγον τὴν ἡσυχίαν.

Ἀφοῦ διὰ μακροῦ περιπάτου κατηύνασε τὴν ταραχὴν τῶν νεύρων αὐτῆς, ἐκάθησεν ἐπὶ καθίσματος καὶ ἔκλαυσεν ἐλευθέρως. Ἠθῆλσαν νὰ τὴν θυσιάσωσιν ἕνεκα λόγων συμφέροντος! Τὴν τα-

λαίπωρον τὴν Ὑβελίνην! Εὐτυχῶς ὁμως δὲν ἤκουσεν ἐκείνη καὶ δὲν θὰ δυνήθῃσι νὰ τὴν νυμφεύσῃσι παρὰ τὴν θέλησίν τῆς! Τί θὰ ἔλεγεν ἄρ' ἂν ὁ ἀγαπῶν αὐτὴν ἐὰν ἐμάνθηνεν ὅτι τὴν καθίστων δυστυχῆ μέχρι τοῦ σημείου τούτου; Πόσον ἐπεθύμει νὰ τρέξῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Πρεζβύς καὶ νὰ διηγήθῃ τὰ πάντα εἰς τὴν ἐξαδέλφῃν τῆς!

Σκέψεις ὁμως σοβαρότεροι ἐφερον ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς τὸ ἐρυθρῆμα. Τί θὰ ἐσκέπτετο ὁ Γεώργιος ἐὰν ἦτο ἐκεῖ καὶ τὴν ἔβλεπε; Δὲν θὰ ἐφαίνετο ὅτι ἐκείνη τρέχει ὀπισθεν ἐκείνου;

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί κακὸν θὰ ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ; Μήπως ἡ περιουσία, τὴν ὁποίαν κατὰ δυστυχίαν ἐκέκτητο, δὲν ἐπέβαλλεν αὐτῇ νὰ προβῇ εἰς δικάθημα, τὸ ὅποιον ὁ Γεώργιος, πτωχὸς καὶ ὑπερήφανος ὢν, δὲν ἐτόλμα νὰ ἀναλάβῃ; Πόσον θὰ ἦτο γλυκὺ νὰ προσέλθῃ πρὸς αὐτὸν μὲ προτεταμέναις τὰς χεῖρας λέγουσα: «Προεμάντευσα τὰ πάντα!» Ἡ κ. Ρουβεραὶ εἶχε δίκαιον, ἡ Ὑβελίνη ἦτο ὀλίγον ρωμαντικῆ.

Αἰφνης αἰσχος ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς. Τί θὰ ἐγίνετο ἐὰν ὁ Γεώργιος ἀπῆντα αὐτῇ ψυχρῶς: «Ἡπατήθητε, δεσποινίς, δὲν σὰς ἀγαπῶ!» Δὲν εἶχεν εἰπεῖ τίποτε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης... Πιθανὸν λοιπὸν νὰ ἠπατήτο. Δυστυχῆς Ὑβελίνη, πόσον ὁ βίος ἦν σκληρὸς!

Ἄφου ἐκλαυσε πολὺ, ἐτρέπη αὐθις πρὸς τὸν πύργον. Ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος δὲν ἀπέειχε πολὺ καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ κἀμῃ νὰ τὴν περιμένουν, καθόσον δὲν ἐθεώρει ποσῶς σπουδαίαν τὴν διαταγὴν νὰ μείνῃ ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτῆς. Οὐδέποτε διεκρίθη ἐπὶ ἐκτάκτῳ εὐπειθείᾳ, ἀλλ' αἱ ἀπειθεῖαι αὐτῆς σπανίως προεκάλεσαν δυσανεκτικὰς, διότι ἡ προμήτωρ αὐτῆς ἐπρέσβευεν ὅτι δέον νὰ κλείῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῶν παρελθόντων ὅταν τὰ πάντα καθυσύχασον λαμπρὰ ἀρχῇ ὅταν τις ἀγαπᾷ τὴν ἡσυχίαν, ἀλλὰ τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ἐν τῷ μέλλοντι ὑπερβαίνουσι πολυλάκις τὰς προβλέψεις τοῦ παρόντος.

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ κακὸν τι καὶ ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ, ἡ Ὑβελίνη, γαληνία καὶ ὀλίγον μελαγχολικῆ, ἐτρέπη τὴν εἰς τὸν πύργον ἄγουσάν. Διερχομένη πρὸ τῶν μαγειριῶν ἤκουσε τῆς φωνῆς τοῦ Ζαφφέ.

— Τέτοια ζῶα, ἔλεγεν εἰς τὸν ἱπποκόμον, νὰ τὰ ἀφίνης νὰ παχαίνουν! Δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν τί θὰ εἰπῇ ἄλογον; Ἄ! καλὰ! ἐὰν ὁ κ. Ριχάρδος ἔβλεπεν αὐτά!

— Εὐτυχῶς τὰ ἄλογα δὲν εἶναι ἰδικά του, οὔτε οἱ ὑπηρετοὶ! ἀπήντησεν ἡ σκωπτικῆ φωνὴ τοῦ ὑπηρετοῦ.

Ὁ Ζαφφέ ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἢν ἡ Ὑβελίνη δὲν ἤκουσε. Περιέργως, ἀλλὰ συνάμα δυσανεκτικῆς δι' ὅσα ἤκουσε περὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἡ νεῆνις ἠθέλησε νὰ διέλθῃ διὰ τῆς αὐλῆς. Παρετήρησε δὲ ὅτι ἡ μικρὰ ἀμαξία, ἡ ὁποία εἶχε φέρει τὴν προτεραίαν τὸν Ἐδμόνδον, ἦτο σχεδὸν ἐτοιμῆ.

— Καλημέρα, Ζαφφέ, εἶπεν ἡ Ὑβελίνη. Ἄφ' ὅτου ἠγάπα τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, ἐνδιέφερετο πλεότερον περὶ τοῦ ὑπηρετοῦ του.

— Καλὴ σας ἡμέρα, δεσποινίς. Πότε ἡ δεσποινίς θὰ μὲ κἀμῃ τὴν τιμὴν νὰ μὲ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν διδάξω νὰ ὀδηγῇ τοὺς ἵππους; Ἀναμφιβόλως ἡ δεσποινίς ἔτυχεν ἐκτάκτου ἀνατροφῆς, ἀλλ' ἡ ἀνατροφή δὲν εἶναι πλήρης ὅταν δὲν ἤξεύρῃ τις νὰ κρατῇ τοὺς χαλινούς ἵππου, νομίζω δὲ ὅτι ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἡ δεσποινίς δὲν ἐσπούδασεν αὐτό.

— Ἐχεῖς δίκαιον, Ζαφφέ, ἀπήντησεν ἡ δεσποινίς Ὑβελίνη, μὲ μειδιάμα θλιβερόν. Κατ' αὐτὰς ὁμως θὰ ἀποφασίσω νὰ μάθω καὶ σὺ θὰ εἶσαι ὁ διδάσκαλός μου.

— Εἶναι μεγάλη μου τιμὴ, δεσποινίς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἶμαι καυχηματίας, νομίζω ὅτι τὴν ἀξίζω, διότι, ὅσον ἀφορᾷ νὰ ὀδηγῶ ἄλογα, εἶμαι μοναδικὸς καὶ διὰ νὰ φροντίσω περὶ τῆς δεσποινίδος... Ἡ δεσποινίς δὲν ἔχει καμμίαν παραγγελίαν διὰ τὸ Πινόν; διότι πηγαίνω ἐκεῖ.

— Ἐγώ, ὄχι... νὰ εἰπῆς εἰς τὴν γιγαλιᾶ Βρις ὅτι ἐπιθυμῶ

νὰ τὴν ἰδῶ, κατ' αὐτὰς πρέπει νὰ στείλῃ νὰ μὲ πάρῃ διὰ μερικὰς ἡμέρας.

— Ὅθ' τὸ εἰπῶ, δεσποινίς. Σὲ δύο λεπτὰ φεύγω.

Καὶ ἐκείνος μὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱπποστάσιον διὰ νὰ περιβληθῇ τὴν ἐπίσημον στολὴν του, ἡ δὲ δεσποινίς Ὑβελίνη ὠδεύσε πρὸς τὸν πύργον.

Ἐνῷ ὁμως ἀνήρχετο τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρετήρησε τὴν προμήτωρ τῆς βλέπουσαν αὐτὴν μετὰ σοβαρότητος.

Ἡ κ. Ρουβεραὶ σπανίως ἐφαίνετο αὐστηρὰ, ἀλλ' ὅταν τῇ συνέβαινε τοῦτο, ὑπερεπήδα τὰ ἐσκαμμένα. Στιγμὰς τινὰς μετὰ τὴν πρὸς τὴν Ὑβελίνην διαταγὴν, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς, μετέβη ὅπως εὖρη αὐτὴν ἐκεῖ, ζητήσῃ ἐξηγήσεις καὶ συνομολογήσῃ εἰρήνην, θυσιάζουσα ἔτι καὶ αὐτὸν τὸν Βαρκούρ, ἐν ἀνάγκῃ. Μεγάλην ὁμως ἠσθάνθη ἐκπληξιν ὅταν εὗρε τὴν θύραν ἀνοιχτὴν καὶ τὸν θάλαμον κενόν. Ἡ ἰδέα περὶ πιθανότητος δυστυχῆμάτος τινος, οὔτε κἀν διήλθε τὸν νοῦν αὐτῆς, ἡ πραγματικότης τῆς ἀνυποτάξιας ἐξέπληξεν αὐτὴν ἐν τῇ ὑπερηφανεῖᾳ καὶ τῇ εὐθύνῃ αὐτῆς.

Πῶς! διέταξε τὴν Ὑβελίνην νὰ μὴ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου τῆς καὶ αὐτὴ οὔτε κἀν εἰσῆλθεν εἰς αὐτό; Αὐτὸ πλέον ἦτο πολὺ καὶ ἔπρεπε νὰ παταχθῇ ἀπηνῶς. Ποῦ θὰ καταστήσωμεν λοιπὸν ἐὰν καὶ αἱ νεῆνιδες ἀπεφάσιζον νὰ ἔχωσιν ἰδέας ἀτομικὰς περὶ τοῦ γάμου καὶ τῆς ἰσχύος τῶν προμητόρων;

Ἡ κ. Ρουβεραὶ, ἀφου ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἐγγόνη αὐτῆς δὲν ἦτο ἐν τῷ οἴκῳ, ἔστη ἐν τῇ αἰθούσῃ ὅπως τὴν συλλάβῃ ὅταν θὰ διήρχετο ἐκεῖθεν. Ἡ Ὑβελίνη, ἡ ὁποία δὲν ὑπώπτευε τὸ πρᾶγμα, ἡ ὁποία ὁμως, θὰ συμπεριεφέρετο πάλιν οὕτω καὶ ἂν τὸ ἐγνώριζε, παρέτεινε τὴν ἀπουσίαν τῆς, καὶ ἕκαστον λεπτόν ἀνεβίβαζεν εἰς τὸ ζενίθ τὴν ψυχρὰν ὀργὴν τῆς προμήτορος.

— Ἐπὶ τέλους ἤλθες; ἀνέκραξεν ἡ γραταὶ κυρία διὰ φωνῆς μὴ τρεμούσης. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν μὲ ὑπακούεις; Πήγαινε ἀμέσως εἰς τὸν κοιτῶνά σου, θὰ εἰδοποιήσω τὸν πατέρα σου!

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὁ Ριχάρδος ἦτο δυνατόν νὰ ἦναι ἐξηρηθισμένος κατ' αὐτῆς ἐπίτηδες καὶ ὅτι ἡ διαγωγὴ αὐτῆς θὰ ἐξηγεῖτο καὶ θὰ ἠρμηνεύετο ὑπὸ διάφορον ὅλως οὐχὶ εὐνοϊκὴν ὄψιν πρὸς τὴν οἰκογένειαν ὅλην, ἡ Ὑβελίνη ἠσθάνθη ὅτι ὅλον τὸ αἷμα αὐτῆς ἀνήρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Ὅθ' εἰδοποιήσατε τὸν πατέρα μου; εἶπε ξηρῶς διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ δείρῃ, ὡς ἠθελήσατε νὰ κἀμῃτε διὰ τὸν Ἐδμόνδον, ὅταν ἦτο μικρὸς; Μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον, γιγαλιᾶ, θὰ τὸν εἰδοποιήσω μόνη μου.

Ὁ ἦχος τῶν τροχῶν ἀνήγγελεν ὅτι ὁ Ζαφφέ ἀπήρχετο.

— Ζαφφέ, ἔκραξεν ἡ Ὑβελίνη, στάσου! θὰ ἔλθω εἰς Πινόν!

Καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν αὐλὴν πρὶν ἢ ἡ προμήτωρ προσθάσῃ νὰ εἰπῇ λέξιν καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἐλαφρᾶς ἀμαξίας. Ὁ Ζαφφέ, ἂν μὴ ἐνόησεν ἐξ ὀλοκλήρου, τοῦλάχιστον ὁμως προεμάντευσε τὰ γινόμενα. Ἐμίσει ἐκκαρδίας τὴν κ. Ρουβεραὶ καὶ ἐπὶ ἐνὶ μόνῳ πράγματι ἐκατηγόρει πάντοτε τῆς Ὑβελίνης, ὅτι ἦτο πολὺ σοβαρὰ καὶ δὲν εἶχεν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα. Ὑπομένως ἡ ἀντεκδικησις, ἥτις ἐπαρουσιάζετο αὐτῷ, ἦτο καταλληλοτάτη, ὥστε νὰ δρασθῆται αὐτῆς.

— Εἰς Πινόν; ἠρώτησε. Ὅθ' φθάσωμεν ἐντὸς ὀλίγου. Κρατηθῆτε γερὰ, δεσποινίς, διότι τὸ μαῦρον τὸ ἄλογον εἶναι ὀλίγον ζωηρόν.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.